

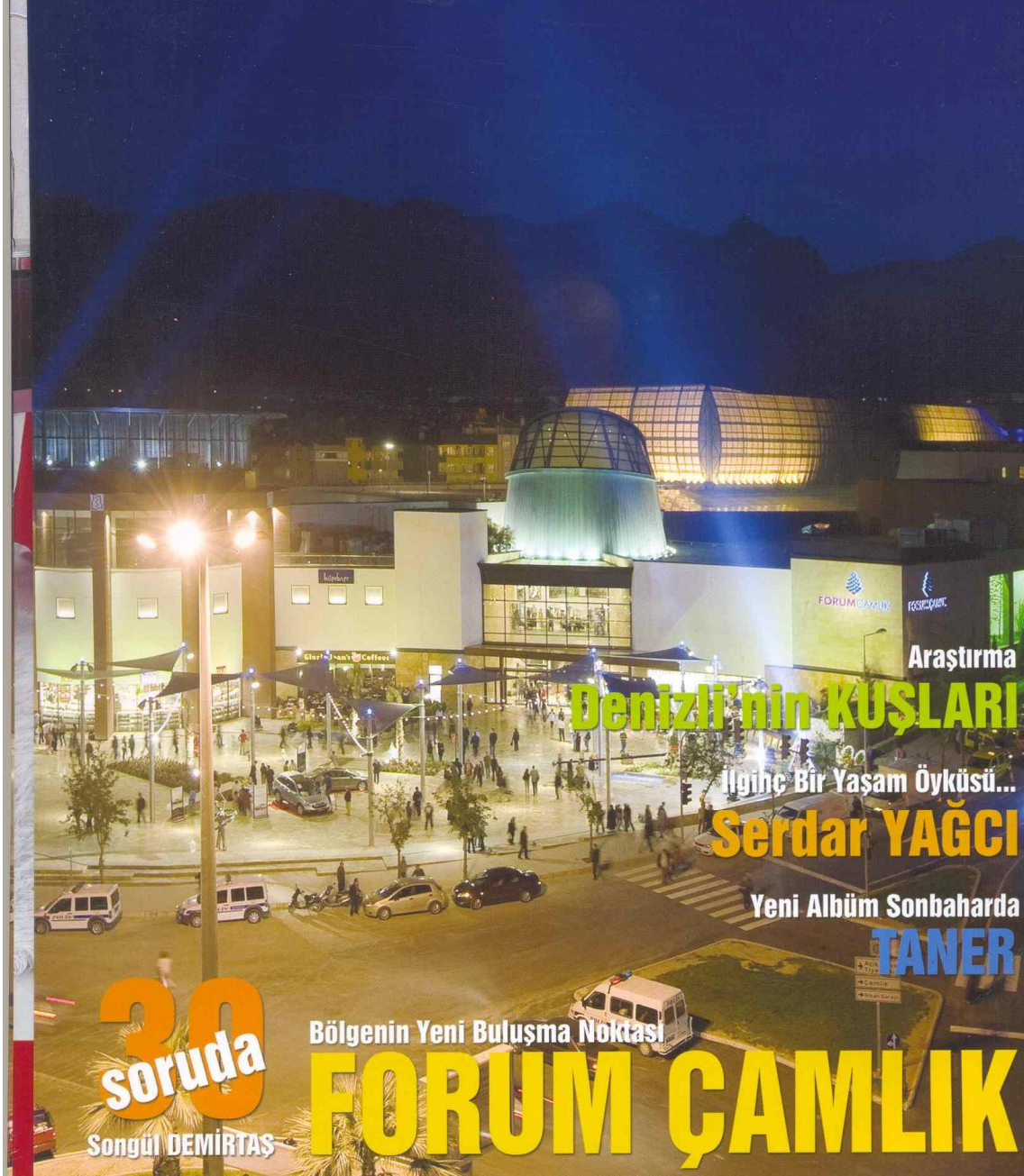
PDF
Complete

Your complimentary
use period has ended.
Thank you for using
PDF Complete.

[Click Here to upgrade to
Unlimited Pages and Expanded Features](#)

denizlili

DENİZLİ KÜLTÜR VE YAŞAM DERGİSİ

Araştırma

Denizli'nin KUŞLARI

İlginc Bir Yaşam Öyküsü...

Serdar YAĞCI

Yeni Albüm Sonbaharda

TANER

30
soruda

Songül DEMİRTAŞ

Bölgenin Yeni Buluşma Noktası

FORUM ÇAMLIK

Göksel Kiter

Göksel Kiter

Bambaşka Bir Yaşam Öyküsü

Yaşam öyküsü ile insanlara ilham kaynağı olan, ışık tutan ve yol gösteren insanlar genelde tarih anlatırlardır. Oysa babamın yaşam öyküsünün bir çoğundan geri kalmayacağına bahse girerim. Önceleri sevilen, sayılan ve iz bırakan bir öğretmendi ve hatta benim de ortaokul yıllarımda fen bilgisi öğretmenim oldu. İzmir'deki bir okulda, yerini bile çok az kimsenin bildiği "Ders araçları" kurumundan alınmış filmlerden doğa olaylarını, yapamayacağımız ama öğrenmemiz gereken deneyleri onun sayesinde izlerken hep daha iyisini yapmaya uğraşmanın anlamını da görüyorduk. Zaman zaman eski öğrencileriyle karşılaşıyorum. Onlar da tanıklık ediyorlar babamın özel bir öğretmen olduğuna. Yaşamlarına öyle ya da böyle, bir şekilde olumlu katkısı olduğunu anlattıklarında, gururla kabarıyor göğsüm.

Ben lisedeyken babam da tıp fakültesine başladı. Neden böyle bir şey yaptığını soranlara, köyde yetişmiş biri olarak ancak öğretmen okulu ve eğitim enstitüsüne gidebildiğini ve büyük şehre taşınıp da olanak bulduğunda bunu değerlendirmek istediğini söylüyordu. Üniversiteye gitmek istediğinden kuşku yoktu. Aslında arkadaşları arasında da başarılı şekilde dışarıdan hukuk fakültesini bitirmek aklına yatsa da fizik-kimya-biyoloji eğitimi aldığı için ilk seçenek tıp fakültesi yazmıştı. Kazandı. Hem öğretmenlik yapacaktı hem de öğrencilik. Türkçe öğretmeni olan annem, bu süreçte hepimizin en büyük destekçisi oldu. Lise mezuniyet yıllığımda babamla birlikte okumak istediğim tıp fakültesinde başarılar diliyordu bana. Evet, onun izinden gitmek kaderim gibiydi. Babamdan sonra girdiğim tıp fakültesinde iki yıl

onunla birlikte okudum. Onu tanıyan, azmine ve çalışkanlığına, saygısına hayran kalmış öğretim üyelerinin karşısında da sürdürdüm gururum. Her sınavdan sonra aldığım notu öğrenir öğrenmez koşup baktığım bir yer vardı: Babamın tıp fakültesi yılları boyunca aldığı bütün sınav notlarını yazdığı kitabın ilk sayfası. Her keresinde daha düşük olan notumu sineye çekip çalışmaya devam ediyordum. Ancak 5. sınıfta bir notum babamınkinden birkaç puan daha yüksekti. Anımsadıkça halen utandığım bir şey yaptım bunu gördüğümde: Koşarak babama gittim ve onu geçtiğimden haberdar olmasını sağladım. Babam ise yaşamının bütününe sinmiş alçakgönüllülük ve anlayışla beni kutladı. Gerçekten de çok iyi bir öğrenciydi. Hiçbir zaman, hiçbir dersi ya da sınavı boş vermedi. Derslerde tuttuğu notları gece temize çekiyor, kendi notları yanında konuları temel kitaplardan da çalışıyordu. İngilizce öğrenmeye üniversite seçme sınavı için başlamıştı: Fono mektupla öğretim kitabından, en başından. Sonra fakültenin ilk yılından itibaren İngilizce muafiyet sınavlarını verdi; çünkü o ders saatlerinde serbest kalmaya, fen bilgisi öğretmenliği yapabilmek için gereksinimi vardı. Şehrin iki ucundaki okullarda, birbirinden farklı rolleri oynamak için gidip geliyordu günler boyu. Bir kez olsun of dediğini duymadım. Son sınıfta akşam ticaret lisesine tayini çıkınca rahatladı mı, daha çok mu yoruldu anlayamadım hiçbir zaman. Gerçekten de yakınmak hiç onun tarzı değildi. Onca işin arasındayken okulunun açtığı bilgisayar kursuna, kardeşim ve benimle birlikte giderek herkesi enerjisine, yeniliklere açık oluşuna hayran bırakmayı sürdürdü; yıl 1986 idi.

İlginç olaylar da yaşıyorduk birlikte. Öykümüzü duyan bir gazeteci bayan, haber yapmak istemişti: Baba-kız aynı fakültenin öğrencisi... Henüz birinci sınıftaydım. Çok utanmıştım. Kaçamadım ama. Başımı omuzlarımin arasına saklamadığım tek pozda babam bana bir akciğer filmi yorumluyordu; ilginç olan ikimiz de film yerine objekte bakıyorduk.

O yıllarda fakültelerde sivil polis kavramı yaygındı; kantinde tek çorap bile satmadan oturan çorapçı ya da kantinin önündeki ayakkabı boyacısı... Sonradan öğrendik ki babamı sivil polis sananlar az değilmiş, öyle ya hangi aklı başında insan 35 yaşında tıp fakültesine girip doktor olacağım diye uğraşır?

Babam mezun olduktan sonra uzmanlık sınavına girmeyeceğini açıkladı bize; çok yorgundu. Anlayabiliyorduk. Zorunlu görev kurasında, Rize-Ardeşen-Tunca köyünü çekti. Bir an tereddüt etmeden gitti. Tek başına. Birinci derecede devlet memuru olarak. Sağlık ocağında çalıştı, fotoğraflarını gönderdi bize. O köhne binada, beyaz önlüğü ile çektiği resimler hep aklımda çakılı kaldı. Sonra Rize Sağlık Müdür Yardımcılığı yaptı. Ayda bir annem gidebiliyordu yanına, bir hafta kalabiliyordu en fazla. Bir duyduk ki babam uzmanlık sınavı için ders çalışmaya başlamış. İlk sınavında biyokimya ihtisası yapmaya hak kazandı. Bu sırada 43 yaşındaydı. Ben henüz öğrenci iken aynı fakülteye geri döndü. Artık asistan olan babamla yine koridorlarda karşılaşmaya başlamıştık. Nöbetlerimiz çıkışıyordu arada. Onunla gurur duyuyordum. Uzman olduğunda ise, yine yorgunluktan dem vuru-

rup akademik kariyer yapmayacağını söylediğinde de inandım. Sonra bir duydum ki annemle birlikte el ele tutuşmuş ve yardımcı doçentlik sınavlarına gitmeye başlamışlar. Bu haber de şaşırtmadı beni. O her zaman verdiğini kararı gerçekleştiren kişiydi gözümde. Bu yönüyle çevresindeki herkesi etkileyen, örnek alınan. Hep babalar mı çocukları ile gurur duyarlar? Doçentlik sınavına girmeyeceğini söylediğinde artık biliyordum ki duramayacak. Ama gerekçesi vardı: İngilizce sınavını başarması olanaksız gibi bir şeydi ve doçentlik sınavı için bu önemli bir engeldi. Bir yolunu bulacağını biliyordum ve çok beklemem gerekmedi. Gizli gizli çalışmaları sonuç vermiş, hep beraber gittiğimiz sınavda barajı aşmıştı. Kuşkusuz doçentlik sınavını da başarıyla geçti.

Şimdi hep alıştığımız gibi yorulduğunu ve profesörlüğü beklemeden emekli olacağını söylüyor ve yıllar yılları kovalıyor. Öğretmenlikten getirdiği deneyimleri, doğal yeteneği ve mesleğine duyduğu sevgisi ile güzel işler başarmayı sürdürüyor. Ne işi, öğrencileri onu bırakıyor ne de babam onlardan vazgeçebiliyor.

Baba-kız aynı okulda okumanın ayrıcalıklı öyküsünü sürekli anlattım ve babamın yaşam öyküsü bir çok insana ilham kaynağı oldu. Kendisi de internette bunları anlatarak bu etkilenmenin sudaki halkalar gibi yayılmasına olanak tanıdı. Öğrencilerim keşfediyorlar sayfasını. Hayranlıklarını ve teşekkürlerini iletmemi istiyorlar, seve seve yapıyorum.

Mustafa Altınışık'ın kızı olmaktan gurur duyuyorum.